

Nieuwsbrief PFR Updates

Nummer 7, 2021

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:445](#) 26-03-2021

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:448](#) 26-03-2021

Hof

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2021:921](#) 25-03-2021

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2021:2715](#) 23-03-2021

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2021:2610](#) 18-03-2021

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2021:780](#) 18-03-2021

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2021:2386](#) 11-03-2021

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2021:2382](#) 11-03-2021

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2021:2174](#) 04-03-2021

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2021:1647](#) 18-02-2021

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2020:10743](#) 22-12-2020

Rechtbank

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2021:2341](#) 24-03-2021

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2021:1230](#) 16-02-2021

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2020:14431](#) 03-12-2020

RECHTSPRAAK

Moeder verzoekt vervallenverklaring van een schriftelijke aanwijzing door de gecertificeerde instelling op grond van artikel 1:264 lid 1 BW. Het hof wijst dit af en bepaalt een omgangsregeling tussen de moeder en kinderen overeenkomstig de schriftelijke aanwijzing.

Feiten en omstandigheden

Uit een (inmiddels verbroken) relatie hebben de moeder en de vader drie kinderen gekregen over wie ze gezamenlijk gezag hebben. De kinderen staan sinds 24 januari 2020 onder toezicht van de gecertificeerde instelling Jeugdbescherming (hierna: GI). Sinds 20 november 2019 zijn de kinderen uit huis geplaatst. Dit gebeurde aanvankelijk op vrijwillige basis maar later is een machtiging tot uithuisplaatsing verleend. De ouders hadden wekelijks contact met de kinderen, maar in oktober 2020 heeft de GI in een schriftelijke aanwijzing bepaald dat de omgang met de kinderen niet meer met beide ouders tegelijkertijd zal plaatsvinden, maar gesplitst, en dat ieder per twee weken twee uur begeleid contact heeft.

De moeder heeft de rechtbank verzocht om de schriftelijke aanwijzing vervallen te verklaren en een omgangsregeling van drie uur per week vast te stellen. De rechtbank heeft dit verzoek afgewezen en de moeder komt in hoger beroep.

Grievens, beoordeling en motivering

De moeder verzoekt het hof de beschikking van de rechtbank te vernietigen en een omgangsregeling vast te stellen waarbij de moeder en de kinderen iedere week eenmaal fysieke omgang hebben van drie uur. De moeder voert aan dat de huidige regeling niet bijdraagt aan de hechting tussen de moeder en de kinderen en dat het in het belang van de kinderen is om in substantiële mate contact te hebben met de moeder. Bovendien ligt het perspectief nog bij de ouders en dient er toegewerkt te worden naar thuisplaatsing, waardoor een uitbreiding van de contactmomenten moet plaatsvinden. Het is wel eens voorgekomen dat de moeder de omgang niet nakwam, maar dit kwam volgens de moeder door overmacht en anders was het tijdig aangegeven.

De GI voert in het verweerschrift aan dat de regeling van eenmaal per twee weken twee uur

lang fysieke omgang, momenteel het hoogst haalbare is voor de moeder. De moeder is volgens de GI nog niet betrouwbaar gebleken in haar afspraken. Een jaar geleden zijn al afspraken gemaakt over data en tijden dat de moeder de gezinshouder mag bellen, maar de moeder heeft bijna alle belafspraken gemist. De moeder heeft daardoor dingen gemist van de kinderen waarvan ze wel deel van had kunnen uitmaken als zij haar verantwoordelijkheid had gepakt. De GI wil eerst zien dat de moeder betrouwbaar is ten aanzien van de huidige afspraken alvorens over te gaan tot uitbreiding. Dit om de kinderen te beschermen voor een mogelijke teleurstelling.

Het hof overweegt dat de GI op grond van artikel 1:265f lid 1 BW de contacten tussen de met het gezag belaste ouder en het kind kan beperken voor de duur van de uithuisplaatsing, indien dit noodzakelijk is in verband met de uithuisplaatsing. Op grond van artikel 1:265f lid 2 BW geldt de beslissing van de GI als een schriftelijke aanwijzing en zijn de artikelen 1:264 BW en 1:265 BW van overeenkomstige toepassing. Ingevolge artikel 1:264 lid 1 BW kan de kinderrechtster op verzoek van de ouder de schriftelijke aanwijzing geheel of gedeeltelijk vervallen verklaren. Omdat de schriftelijke aanwijzing een besluit is in de zin van artikel 1:3 Awb moet de rechter beoordelen of het besluit zorgvuldig tot stand is gekomen en toereikend is gemotiveerd. Het hof is van oordeel dat is voldaan aan de vereisten van de Awb.

Het hof is van oordeel dat de huidige regeling het meest in het belang van de kinderen is. Uit het begeleidingsplan blijkt dat de kinderen van de moeder geen ruimte krijgen om het bezoek invulling te geven en dat de moeder de non-verbale signalen van de kinderen niet ziet. De moeder kan het net twee uur volhouden met de kinderen, omdat de moeder na verloop van tijd het overzicht lijkt te verliezen. Verder is uit het dossier gebleken dat de moeder regelmatig een emotioneel beroep op de kinderen doet. Voorts is gebleken dat de moeder niet altijd betrouwbaar is in de nakoming van de afspraken die er nu liggen. De onzekerheid bij de kinderen dat zij van tevoren niet weten of hun moeder wel of niet komt naar het omgangsmoment, is belastend voor de kinderen.

Conclusie

Onder deze omstandigheden is het hof van oordeel dat uitbreiding in frequentie en duur van de contactmomenten op dit moment niet in het belang is van de kinderen. Het hof vernietigt de bestreden beschikking en bepaalt dat de moeder eenmaal in de twee weken twee uur lang recht heeft op begeleid contact met de kinderen.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 25-03-2021

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2021:921

Zaaknummer: 200.286.890_01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De rechtbank wijst het verzoek van de verwekker tot vervangende toestemming tot erkenning van de zoon af. De hoofdverblijfplaats van het kind blijft ongewijzigd en de bestaande omgangsregeling wordt vastgelegd. De rechtbank is niet verzocht om een informatieregeling en kan hierover dan ook geen beslissing nemen. Wel wijst ze de voogden op hun wettelijke plicht om de vader over belangrijke zaken aangaande het kind te informeren.

Feiten en omstandigheden

Tante en grootvader zijn voogd van het kind na overlijden van de moeder. Het kind woont bij de tante. Zij verzorgt hem en voedt hem op, waarbij de grootvader medebeslissend is. Het kind heeft veel meegemaakt. Het was onderdeel van een gezin waarin huiselijk geweld plaatsvond. Zijn moeder werd ernstig ziek en de relatie tussen de moeder en de man werd beëindigd waarna het kind de man langere tijd niet heeft gezien. Bij het kind is inmiddels sprake van kindeigen problematiek waardoor het moest deelnemen aan het speciaal onderwijs. Het kind is door zijn afkomst verbonden met Curaçao.

De man, verwekker van het kind, heeft de rechtbank verzocht (i) hem vervangende toestemming te verlenen op basis van artikel 1:204 lid 3 BW tot erkenning van zijn zoon, (ii) hem te belasten met het eenhoofdig gezag over de zoon en de voogdij van tante en grootvader te beëindigen, (iii) te bepalen dat de hoofdverblijfplaats van de zoon bij hem is, en, mocht dit niet kunnen, (iv) een omgangsregeling tussen hem en het kind vast te stellen.

De voogden voeren verweer en verzoeken voorts de rechtbank te bepalen dat de zoon zijn hoofdverblijfplaats bij de tante heeft, dat een omgangsregeling wordt vastgesteld waarbij ook rekening wordt gehouden met een mogelijk verblijf van de tante op Curaçao.

Op 15 juli 2020 heeft de rechtbank een tijdelijke omgangsregeling vastgesteld, mede ten behoeve van de bodemprocedure. De rechtbank benoemt een bijzondere curator die gesprekken voert met kind, grootvader, tante en man. De Raad voor de Kinderbescherming (de raad) doet onderzoek naar de volgende vragen: is erkenning door de man in het belang van het

kind? Zo ja, is het in het belang van het kind dat de man met het eenhoofdig gezag over hem wordt belast? Is een vaststelling van een omgangsregeling met de man in het belang van het kind, en zo ja, welke omgangsregeling kan dan het meest in het belang van het kind worden geacht? De raad adviseert de rechtbank om het verzoek van de man om hem vervangende toestemming te geven, af te wijzen, de huidige voogdijsituatie in stand te laten, een omgangsregeling tussen vader en kind vast te stellen, waarbij aandacht is besteed aan een mogelijk verblijf van de tante op Curaçao. Ten slotte acht de raad het van belang dat de tante de man blijft informeren over de ontwikkelingen van de minderjarige.

Beoordeling en motivering

De rechtbank wijst verzoek van de man tot vervangende toestemming voor de erkenning van zijn zoon af. Op grond van artikel 1:204 lid 3 BW oordeelt de rechtbank dat door de erkenning een evenwichtige sociaalpsychologische en emotionele ontwikkeling van de zoon in het gedrang komt. Volgens de rechtbank komt de man, indien hij de juridische ouder wordt, in een juridische positie waarbij hij steeds opnieuw de voogdij van de tante en de grootvader ter discussie kan stellen en zelf het gezag kan vragen, hetgeen tevens onzekerheid over de hoofdverblijfplaats van de zoon met zich brengt. De rechtbank is er niet van overtuigd dat het getouwtrek zal stoppen als de man de zoon heeft erkend. Duidelijk is dat de man de verhouding met de voogden ervaart als een heftige en langdurige strijd die door hem – met Gods hulp – gewonnen moet worden. De rechtbank vindt dat de overtuiging van de man dat het goed is als de zoon uiteindelijk bij hem zal wonen, diep zit. Het risico dat het verlenen van vervangende toestemming tot erkenning schade toebrengt aan de belangen van de zoon is daarom naar het oordeel van de rechtbank te groot. Bovendien is de vervangende toestemming niet nodig om vast te stellen dat de man de biologische vader is van de zoon, want zowel de zoon als de voogden zijn daarvan op de hoogte en erkennen die positie van de man.

Verder acht de rechtbank het in het belang van het kind dat zijn hoofdverblijfplaats bij de tante blijft. Voorts oordeelt de rechtbank dat de omgang zoals die thans plaatsvindt passend is. De rechtbank zal die omgangsregeling vastleggen, ook voor het geval dat het kind met zijn tante en oom op Curaçao verblijft. De rechtbank wil de tante niet verbieden om met het kind (op termijn) naar Curaçao te gaan, omdat de tante al een groot deel van haar leven in dienst stelt van de verzorging en opvoeding van het kind en zij ook in staat moet worden gesteld haar eigen leven (met het kind) vorm te geven op een wijze die haar goeddunkt. De rechtbank neemt geen beslissing over een informatieregeling welke volgens de raad in het belang van het kind is. Wel wijst de rechtbank de voogden op hun wettelijke plicht om de man te informeren over belangrijke zaken aangaande de minderjarige, zoals schoolprestaties, medische aangelegenheden en andere zaken die de man moet weten om op goede wijze invulling te kunnen geven aan de omgangsregeling en goed te kunnen aansluiten bij wat het kind

bezighoudt.

Conclusie

De rechtbank wijst de verzoeken af.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 24-03-2021

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2021:2341

Zaaknummer: C/15/301925 / FA RK 20-2016

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Het hof oordeelt dat de moeder alleen belast blijft met het gezag over de kinderen. De kinderrechter heeft het gezamenlijk gezag van de niet met elkaar gehuwde ouders terecht beëindigd.

Feiten en omstandigheden

Vader en moeder zijn gezamenlijk belast met het gezag over hun twee minderjarige kinderen. De ouders zijn niet getrouwd. Bij ouderschapsplan zijn de partijen een zorg- en contactregeling overeengekomen. In het geding in eerste aanleg oordeelt de kinderrechter aanvankelijk conform het advies van de Raad voor de Kinderbescherming (de raad). Volgens de raad komt een wijzing in het gezag niet tegemoet aan de belangen van de kinderen, omdat de ouders voorheen in staat waren om gezamenlijk de kinderen op te voeden en te verzorgen. Omdat de vader echter onvoldoende meewerkt aan het verlenen van toestemming voor benodigde hulp en omdat hier meer uitleg nodig is vanwege een mogelijk verstandelijke beperking of vanwege een taalbarrière, acht de raad een ondertoezichtstelling meer in het belang van de kinderen dan wijziging in het gezag. De kinderrechter stelt de kinderen dan ook per 2 juli 2018 onder toezicht van de gecertificeerde instelling (GI). Deze ondertoezichtstelling is meerdere keren verlengd, laatstelijk tot 2 juli 2021. Op 25 juni 2019 verleent de kinderrechter een machtiging tot uithuisplaatsing van de kinderen, deze machtiging is verlengd tot uiterlijk 2 juli 2020. De kinderen verblijven nog steeds in een gezinshuis. De kinderrechter heeft bij beschikking bepaald dat de moeder voortaan alleen belast is met het gezag over de kinderen. Tegen deze beschikking is de vader in hoger beroep gekomen. Hij kan zich niet met de beschikking van de kinderrechter verenigen en motiveert zijn trage reacties op verzoeken van de moeder en zijn laat tekenen van verzoeken met het feit dat hij slechts weinig informatie krijgt en vrijwel geen uitleg over het hoe en waarom, dat hij de verzoeken niet meteen begrijpt en hulp nodig heeft bij de uitleg, dat hij met de moeder wil communiceren, maar dat de moeder dit afhoudt. Volgens de moeder heeft de kinderrechter een goede beslissing genomen. Voor gezamenlijk gezag is immers nodig dat beide partijen samen in staat zijn om beslissingen voor de kinderen in gezamenlijk overleg te nemen, zonder de kinderen daarmee te belasten. De daarvoor benodigde minimale constructieve communicatie met de vader is niet mogelijk. De vader is geregeld niet bereikbaar, heeft vaak geen medewerking verleend aan de verzoeken

van de moeder waardoor de kinderen in hun ontwikkeling worden bedreigd. Er is volgens de moeder geen zicht op verbetering in de situatie tussen haar en vader. Sinds de ondertoezichtstelling in 2018 is de communicatie tussen partijen niet verbeterd.

Grieven, beoordeling en motivering

De vader verzoekt het hof de beschikking van de kinderrechter te vernietigen en de moeder niet langer alleen te belasten met het gezag over de kinderen. Het hof is van oordeel dat voldaan is aan de wettelijke vereisten van artikel 1:253n BW om de moeder alleen te belasten met het gezag over de kinderen. Gelet op dit artikel kan de rechter bepalen dat in geval van niet-getrouwde ouders het gezag over een kind aan één van de ouders toekomt indien er een onaanvaardbaar risico is dat het kind klem of verloren zou raken tussen de ouders en niet te verwachten is dat hierin binnen afzienbare tijd voldoende verbetering zou komen, of wijziging van het gezag anderszins in het belang van het kind noodzakelijk is. Het hof beroept zich op het raadsrapport uit 2018 waaruit blijkt dat de vader onvoldoende medewerking verleent aan het tot stand komen van hulpverlening voor de kinderen. Ook de ondertoezichtstelling heeft hierin onvoldoende verbetering gebracht. Ook tijdens de mondelinge behandeling is gebleken dat de vader onvoldoende inzicht heeft in de problematiek van de kwetsbare kinderen. Het opstarten van hulpverlening is niet bespoedigd omdat de vader zich niet ingespannen heeft om zich te (laten) informeren als hij vragen had of bij hem onduidelijkheden bestonden.

Conclusie

Het hof bekrachtigt de beschikking van de kinderrechter.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 11-03-2021

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2021:2382

Zaaknummer: 200.272.673

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Het hof wijst in hoger beroep een verzoek tot schorsing van een bij voorraad uitvoerbare beslissing over een gewijzigde verdeling van de zorg- en opvoedingstaken af. Het hof oordeelt dat er geen misslag is geweest in de vaststelling van het belang van de minderjarige en dat het belang van de moeder niet feitelijk is komen vast te staan en daarom niet zwaarder weegt dan de belangen van de minderjarige en de vader bij directe uitvoering van de gewijzigde regeling.

Beoordeling en motivering

De moeder verzoekt het hof om schorsing van een bij voorraad uitvoerbare beslissing van de rechtbank over een zorgregeling, waardoor de vader de minderjarige een dag per week meer ziet.

Het hof stelt, onder verwijzing naar HR 20 december 2019, ECLI:NL:HR:2019:2026, (a) voorop, dat een uitgesproken veroordeling, hangende een hogere voorziening, uitvoerbaar dient te zijn, tenzij omstandigheden met zich meebrengen dat de veroordeelde een zwaarder belang heeft bij schorsing. Daarbij kan (b) de rechter in zijn oordeelsvorming betrekken of de ten uitvoer te leggen beslissing berust op een kennelijke misslag. Verder geldt (c) dat, voor zover de uitvoerbaarheid bij voorraad door de rechter is gemotiveerd, de verzoeker aan zijn verzoek nieuwe feiten en omstandigheden ten grondslag moet leggen, die kunnen rechtvaardigen dat van die eerdere beslissing wordt afgeweken.

Omdat (c) zich niet voordoet, beoordeelt het hof of er een kennelijke misslag (b) is geweest bij de vaststelling van het belang van de minderjarige bij uitbreiding van de zorgregeling met de vader, maar dat was niet het geval. Daarom zullen de door de moeder geuite bezwaren tegen dat oordeel in de procedure in hoger beroep inhoudelijk worden getoetst.

Voor de beoordeling van (a) betreft het hof het door de moeder aangevoerde belang bij het inperken van het risico dat de ontwikkeling van de minderjarige wordt geschaad door de ruimere zorgregeling met zijn vader. De door de moeder geuite zorgen over dat risico worden niet door de vader gedeeld en zijn niet komen vast te staan.

Conclusie

Omdat de moeder onvoldoende onderbouwde en verder geen andere, eigen belangen heeft aangevoerd voor schorsing, weegt haar belang bij behoud van de eerder vastgestelde zorgregeling niet zwaarder dan het belang van de minderjarige en het belang van de vader bij directe uitvoering van de gewijzigde regeling. Het hof wijst het verzoek van de moeder af.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 23-03-2021

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2021:2715

Zaaknummer: 200.290.235/02

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verkrijging erfpachtrecht krachtens Russisch erfrecht. Beroep op artikel 1:94 lid 2 aanhef en onder a (oud) BW naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid niet onaanvaardbaar. Vaststelling verdeling en waarde erfpachtrecht.

Feiten en omstandigheden

Partijen zijn op 20 augustus 1996 in Moskou met elkaar gehuwd. De vrouw heeft de Russische nationaliteit. Op het tussen partijen geldende huwelijksvermogensregime is Nederlands recht van toepassing en partijen zijn gehuwd in gemeenschap van goederen. De vrouw heeft van haar moeder krachtens Russisch erfrecht een recht van erfpacht op een appartement verkregen zonder uitsluitingsclausule. Vervolgens is de echtscheiding van partijen bij beschikking uitgesproken en is deze ingeschreven in de registers van de burgerlijke stand. De Hoge Raad heeft de beschikkingen van het gerechtshof 's-Hertogenbosch vernietigd en de zaak voor verdere behandeling verwezen naar het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden. De vrouw heeft daar verzocht tot verdere behandeling van de zaak en komt op tegen de beschikking van de rechtbank Limburg van 29 oktober 2014.

Grieven

De vrouw voert aan dat het beroep van de man op artikel 1:94 lid 2 aanhef en onder a (oud) BW naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is waardoor het erfpachtrecht niet in de verdeling van de huwelijksgemeenschap hoeft te worden meegenomen. Zij stelt daartoe dat haar moeder laagopgeleid was en geen idee had van andere rechtsstelsels of van de noodzaak van het maken van een uitsluitingsclausule. Haar moeder heeft nooit gewild dat de man aanspraak op het erfpachtrecht zou kunnen maken. Verder heeft de vrouw altijd gedacht dat het Russische huwelijksvermogensrecht op het huwelijk van toepassing was. Zij is niet hoogopgeleid, heeft er nooit aan gedacht dat het erfpachtrecht in de boedel van partijen zou vallen of dat zij ervoor kon kiezen om huwelijkse voorwaarden op te maken. Ten tijde van het overlijden van de moeder was de Russische staat nog woningen aan het privatiseren waardoor het duidelijk was dat het erfpachtrecht op het appartement buiten de gemeenschap viel. Verder zal de broer van de vrouw uit het appartement moeten

vertrekken en dakloos worden en zal de vrouw bijna onmogelijk kunnen terugkeren naar Rusland als wordt geconcludeerd dat het appartement tot de gemeenschap behoort. Ten slotte stelt de vrouw dat de man haar gedurende het huwelijk heeft mishandeld en dat hij niet mag worden beloond met een gedeelte van de nalatenschap. Indien het hof zou oordelen dat het erfpachtrecht wel tot de te verdelen huwelijksgemeenschap behoort, verzoekt de vrouw om de waarde van het recht van erfpacht op het appartement vast te stellen. Ten slotte verzoekt de vrouw om partijen de gelegenheid te geven recente feiten en omstandigheden aan te dragen om kinderalimentatie nader vast te stellen. De man vermeerdert zijn verzoek en verzoekt het hof de huurinkomsten van het appartement te verdelen.

Beoordeling en motivering

Het hof herhaalt het uitgangspunt van de Hoge Raad dat de omstandigheid dat op de erfrechtelijke verkrijging van vermogensbestanddelen door een echtgenoot buitenlands recht van toepassing is dat op het punt van het huwelijksvermogensrecht anders luidt dan het Nederlandse recht, kan meebrengen dat een beroep op artikel 1:94 lid 2 aanhef en onder a (oud) BW naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is. Daarbij stelt het hof in navolging van de Hoge Raad voorop dat de enkele omstandigheid dat het Russische recht niet een algehele gemeenschap van goederen als huwelijksvermogensrecht kent of tot uitgangspunt neemt, een beroep op de beperkende werking van de redelijkheid en billijkheid niet rechtvaardigt. De aangevoerde feiten en omstandigheden met betrekking tot de toepasselijkheid van het Russische huwelijksvermogensrecht volstaan daarom niet. De overige door de vrouw gestelde feiten en omstandigheden volstaan ook niet. Bij dit oordeel laat het hof meewegen dat de vrouw geen consistente verklaringen heeft afgelegd. Dit leidt tot twijfel aan het waarheidsgehalte daarvan. De feiten en omstandigheden die de vrouw stelt zouden ook onvoldoende zijn voor een geslaagd beroep op de beperkende werking van de redelijkheid en billijkheid indien ze waar zouden zijn. Verder overweegt het hof dat de kosten die partijen hebben moeten maken na het overlijden van de moeder van de vrouw en de afwikkeling van de nalatenschap uit de huwelijksgemeenschap zijn voldaan. De eerste grief faalt en het erfpachtrecht valt derhalve in de te verdelen huwelijksgemeenschap. Vervolgens stelt het hof de verdeling ex artikel 3:185 lid 1 BW vast en houdt daarbij rekening met de belangen van partijen. Het hof acht het billijk dat het recht van erfpacht aan de vrouw wordt toebedeeld tegen betaling aan de man van de helft van de (markt)waarde van dat recht. Het hof stelt zelf de waarde van dat recht vast met toepassing van artikel 21 en 22 Rv en gaat daarbij uit van de meest waarschijnlijke marktwaarde van het erfpachtrecht zoals vastgesteld bij een taxatie in 2014. Het verzoek van de man strekkende tot verdeling van de huurinkomsten van het appartement wordt door het hof afgewezen, aangezien zijn stellingen na betwisting door de vrouw niet nader zijn onderbouwd. Ten aanzien van het verzoek van de

vrouw om partijen de gelegenheid te geven recente feiten en omstandigheden aan te dragen om kinderalimentatie nader vast te stellen, overweegt het hof dat partijen met betrekking tot kinderalimentatie overeenstemming hebben bereikt. De vrouw heeft niet onderbouwd dat er sprake is van gewijzigde omstandigheden of gronden aangevoerd waardoor de overeengekomen bijdrage dient te worden gewijzigd.

Conclusie

Het hof vernietigt de beschikking van de rechtbank Limburg voor zover dat de man aan de vrouw de overeengekomen kinderalimentatie dient te betalen, het erfpachtrecht op het appartement aan de vrouw wordt toegedeeld en de vrouw wordt veroordeeld tot betalen van de helft van de waarde van dat recht wegens overbedeling. Voor het overige wordt de beschikking bekrachtigd.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 22-12-2020

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2020:10743

Zaaknummer: 200.262.826

Rechters: M.H.H.A. Moes, Z.J. Oosting en M.L. van der Bel

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Beëindiging ouderlijk gezag. Procesrecht. Onmiddellijkheidsbeginsel. Behoudens bijzondere omstandigheden, behoort een rechterlijke beslissing die mede wordt genomen op de grondslag van een mondelinge behandeling te worden gegeven door de rechter(s) ten overstaan van wie die mondelinge behandeling heeft plaatsgevonden. Deze regel strekt ertoe, te waarborgen dat het ter zitting verhandelde daadwerkelijk wordt meegewogen bij de totstandkoming van die beslissing. Indien tussen de mondelinge behandeling en de uitspraak vervanging van een of meer rechters noodzakelijk blijkt, moeten de procespartijen, alsmede – in verzoekschriftprocedures – de belanghebbenden, voorafgaand aan die uitspraak daarover worden ingelicht, onder opgave van de reden(en) voor de vervanging en de beoogde uitspraakdatum. Elk van de bij de mondelinge behandeling verschenen partijen en belanghebbenden zal dan een nadere mondelinge behandeling mogen verzoeken ten overstaan van de rechter(s) door wie het vonnis zal worden gewezen of de beschikking zal worden gegeven. Het onmiddellijkheidsbeginsel strekt niet zover dat zaken waarbij sprake is van verwevenheid of onderlinge samenhang beslist moeten worden door dezelfde combinatie van rechters.

Feiten en omstandigheden

De vader, verzoeker tot cassatie, en de moeder zijn de ouders van twee kinderen. In 2017 zijn de kinderen onder toezicht gesteld van de gecertificeerde instelling (de GI) en uit huis geplaatst. De Raad voor de Kinderbescherming (de raad) heeft de rechtbank verzocht het ouderlijk gezag van de ouders over de kinderen te beëindigen. Op 12 juni 2019 heeft de rechtbank het gezag van de ouders beëindigd en de GI benoemd tot voogdes. In hoger beroep

heeft de vader verzocht deze beschikking te vernietigen en de verzoeken tot beëindiging van zijn gezag over de kinderen en tot benoeming van de GI als voogdes af te wijzen.

Op 29 of 30 januari 2020 (de beschikking van 20 februari 2020 en het proces-verbaal vermelden verschillende data) heeft de mondelinge behandeling van dit hoger beroep plaatsgevonden ten overstaan van drie raadsheren. Het hof heeft de mondelinge behandeling aangehouden tot 6 februari 2020 omdat de GI niet was verschenen. Volgens het proces-verbaal heeft die mondelinge behandeling op 6 februari 2020 plaatsgevonden ten overstaan van de drie dezelfde raadsheren. Bij beschikking van 20 februari 2020 heeft het hof de beschikking van de rechtbank bekrachtigd, gegeven door twee dezelfde raadsheren en een nieuwe raadsheer.

Beoordeling en motivering

De Hoge Raad is van oordeel dat de klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van de beschikking. Hij motiveert niet waarom hij tot dit oordeel is gekomen onder toepassing van artikel 81 lid 1 RO. De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Conclusie advocaat-generaal

Onderdeel 1 klaagt dat het hof het onmiddellijkheidsbeginsel en daarmee artikel 6 EVRM heeft geschonden. Uit informatie van de griffie blijkt dat de samenstelling van de kamer op 6 februari 2020 een andere is geweest dan die op 30 januari 2020. Indien dat juist is, zou de beschikking zijn gegeven door een of meer andere raadsheren dan die, welke beide mondelinge behandelingen hebben bijgewoond.

Het aanvullend cassatiemiddel houdt in dat uit het proces-verbaal blijkt dat de combinatie van raadsheren die de beschikking heeft gegeven niet dezelfde is als die, welke de mondelinge behandeling op 6 februari 2020 heeft bijgewoond.

Wat betreft het beroep op het onmiddellijkheidsbeginsel: bij arrest van 31 oktober 2014, ECLI:NL:HR:2014:3076 heeft de Hoge Raad geoordeeld dat, behoudens bijzondere omstandigheden, een rechterlijke beslissing die mede wordt genomen op de grondslag van een mondelinge behandeling behoort te worden gegeven door de rechter(s) ten overstaan van wie die mondelinge behandeling heeft plaatsgevonden. Deze regel strekt ertoe, te waarborgen dat het ter zitting verhandelde daadwerkelijk wordt meegewogen bij de totstandkoming van die beslissing. De Hoge Raad heeft toen overwogen dat, indien tussen de mondelinge behandeling en de uitspraak vervanging van een of meer rechters noodzakelijk blijkt, de procespartijen, alsmede – in verzoekschriftprocedures – de belanghebbenden, voorafgaand aan die uitspraak daarover moeten worden ingelicht, onder opgave van de reden(en) voor de

vervanging en de beoogde uitspraakdatum. Elk van de bij de mondelinge behandeling verschenen partijen en belanghebbenden zal dan een nadere mondelinge behandeling mogen verzoeken ten overstaan van de rechter(s) door wie het vonnis zal worden gewezen of de beschikking zal worden gegeven.

Zou het proces-verbaal juist zijn, dan is de beschikking niet gegeven door dezelfde raadsheren die de behandeling op 6 februari 2020 hebben bijgewoond. In dat geval is de klacht van het aanvullend cassatiemiddel gegrond en zou de beschikking niet in stand kunnen blijven. Mede gelet op de inlichtingen die de kamervoorzitter op 1 februari 2021 heeft verschaft, gaat de advocaat-generaal uit van de veronderstelling dat in het proces-verbaal sprake is van een vergissing en dat de kamer op 6 februari 2020 dezelfde samenstelling had die in de beschikking van 20 februari 2020 is vermeld.

Wat betreft de subsidiaire klacht (dat niet alle raadsheren die de beschikking van 20 februari 2020 hebben gegeven alle mondelinge behandelingen hebben bijgewoond) merkt de advocaat-generaal het volgende op. De beschikking van 20 februari 2020 vermeldt dat (op 30 januari 2020) een mondelinge behandeling had plaatsgevonden. Volgens het proces-verbaal (gedateerd 29 januari 2020) heeft het hof besloten de zaak niet inhoudelijk te behandelen en aan te houden tot 6 februari 2020. In het proces-verbaal van 6 februari 2020 staat dat de voorzitter aan het begin van de zitting heeft medegedeeld dat de gezagszaak – deze zaak – geheel opnieuw zal worden behandeld. Van een materiële ‘voortzetting’ in een andere samenstelling van de op 29 of 30 januari 2020 aangevangen mondelinge behandeling is dan ook geen sprake. De beslissing houdt in dat het hof uitsluitend acht slaat op de stukken en hetgeen besproken is ter zitting van 6 februari 2020. Tijdens die zitting hebben de vader en zijn advocaat de gelegenheid gehad – en gebruikt – om hun standpunten toe te lichten ten overstaan van de raadsheren die de beslissing nemen en om te reageren op hetgeen daartegen is ingebracht. Onder deze omstandigheden leidt middelonderdeel 1 niet tot cassatie.

Onderdeel 2 stelt voorop dat het hof ingaat op de problemen met de omgang tussen de vader en de kinderen en op hetgeen tijdens de mondelinge behandeling in hoger beroep daarover is gebleken. Omgekeerd wordt in de omgangszaak verwezen naar de gezagszaak. Gelet op de verwevenheid of onderlinge samenhang van beide zaken (omgangs- en gezagszaak), hadden beide beschikkingen en mondelinge behandelingen op grond van het onmiddellijkheidsbeginsel door dezelfde combinatie van raadsheren moeten worden gegeven respectievelijk bijgewoond.

Het onmiddellijkheidsbeginsel in dit verband is omschreven als het recht van partijen om hun stellingen mondeling toe te lichten ten overstaan van de rechter(s) die de beslissing zullen nemen. Het doel hiervan is: te waarborgen dat het verhandelde daadwerkelijk wordt

meegewogen bij de totstandkoming van die beslissing. Het onmiddellijkheidsbeginsel strekt niet zover dat zaken waarbij sprake is van verwevenheid of onderlinge samenhang beslist moeten worden door dezelfde combinatie van rechters. In zoverre faalt de klacht. Artikel 285 Rv bepaalt dat verzoekschriften over hetzelfde onderwerp of een verknocht onderwerp die bij dezelfde rechter zijn ingediend de voeging daarvan *kan* worden bevolen. Van verknochtheid of connexiteit van zaken is sprake indien de beslissing in de ene procedure onvermijdelijk en rechtstreeks van invloed is op die in de andere procedure of indien er zodanige samenhang bestaat tussen de zaken dat die – om redenen van doelmatigheid – een gezamenlijke behandeling door een en dezelfde rechter rechtvaardigt. De rechter kan de zaken ambtshalve voegen of op verzoek van verzoeker of een van de belanghebbenden. Artikel 362 Rv bepaalt dat artikel 285 Rv in hoger beroep niet van toepassing is.

In onderdeel 2 leest de advocaat-generaal geen klacht over schending van het beginsel van hoor en wederhoor, in die zin dat het hof in deze zaak gebruik heeft gemaakt van informatie uit stukken in een andere (bij het hof aanhangige) zaak waarvan de vader geen kennis heeft kunnen nemen en/of waarover hij zich niet heeft kunnen uitspreken (vgl. art. 19 Rv). De slotsom is dat ook onderdeel 2 niet tot cassatie leidt.

Conclusie

De conclusie van de advocaat-generaal strekt tot verwerping van het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 26-03-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:448

Zaaknummer: 20/01631

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Partneralimentatie. Devolutieve werking hoger beroep. Het hof heeft niet vastgesteld dat de man zijn in eerste aanleg gevoerde verweer in hoger beroep heeft prijsgegeven. Bij deze stand van zaken brengt de devolutieve werking van het hoger beroep mee dat het hof was gehouden de toewijsbaarheid van de door de vrouw verzochte partneralimentatie opnieuw te beoordelen en daarbij ambtshalve acht diende te slaan op alle door de man in eerste aanleg naar voren gebrachte stellingen en verweren over de behoefte van de vrouw, ook voor zover deze door de rechtbank waren verworpen of buiten behandeling waren gelaten, en dat het hof een zelfstandig oordeel had moeten geven over de behoefte van de vrouw (en de draagkracht van de man). Motiveringsklachten over terugbetaling van leningen tussen echtgenoten en over financiële situatie tijdens het huwelijk.

Feiten en omstandigheden

De vrouw heeft onder meer verzocht om afwikkeling van de vermogensrechtelijke gevolgen van de echtscheiding en vaststelling van een door de man aan haar verschuldigde partneralimentatie van € 7.015 bruto per maand. De man verzocht om toedeling van het huis in Italië aan hem.

De rechtbank heeft de wijze van verdeling van het huis in Italië vastgesteld. De overige verzoeken heeft de rechtbank afgewezen. Het hof heeft onder meer bepaald dat de man met ingang van 13 juni 2016, de datum waarop het huwelijk van partijen is ontbonden, aan de vrouw een partneralimentatie is verschuldigd van € 7.015 bruto per maand. De overige verzoeken heeft het hof afgewezen.

Cassatiemiddelen, beoordeling en motivering

Het onderdeel van het middel betoogt dat het hof de devolutieve werking van het hoger beroep heeft miskend door als volgt te overwegen:

‘De vrouw stelde in eerste aanleg dat haar behoefte € 4.209,- netto per maand bedroeg. De man stelde de behoefte van de vrouw op een bedrag van € 1.959,50 netto per maand. De rechtbank heeft (...) overwogen dat (...) tussen hen vaststaat dat zij tijdens het huwelijk in een behoorlijke mate van welstand leefden. In het licht daarvan heeft de rechtbank de behoefte van de vrouw vastgesteld op een bedrag van € 3.860,- per maand. In hoger beroep stemt de vrouw in met deze vaststelling. Omdat het verzoek van de vrouw de man te veroordelen aan haar een uitkering in haar levensonderhoud te betalen door de rechtbank is afgewezen, was er voor de man geen noodzaak in hoger beroep te komen van de door de rechtbank vastgestelde behoefte van de vrouw. Nu de vrouw in hoger beroep is gekomen van de afwijzing van de rechtbank de man te veroordelen aan haar een bijdrage in haar levensonderhoud te betalen, had het op de weg van de man gelegen als verweer in hoger beroep (subsidiair) opnieuw bezwaren aan te voeren tegen de hoogte van de door de rechtbank vastgestelde behoefte van de vrouw indien hij niet akkoord is met de door de rechtbank vastgestelde behoefte. Nu de man dat heeft nagelaten, gaat ook het hof uit van de door de rechtbank vastgestelde behoefte van de vrouw van € 3.860,- netto per maand.’

De man heeft in eerste aanleg verweer gevoerd tegen de door de vrouw verzochte partneralimentatie van € 7.015 bruto per maand. Zijn verweer was voornamelijk gericht op de door de vrouw gestelde behoefte.

De rechtbank heeft het verweer van de man met betrekking tot de behoefte van de vrouw deels gehonoreerd en die behoefte vastgesteld op € 3.860 netto per maand. Vervolgens heeft de rechtbank het verzoek van de vrouw tot vaststelling van partneralimentatie afgewezen omdat niet kon worden vastgesteld dat de vrouw behoeftig is.

De vrouw heeft in het door haar ingestelde hoger beroep een grief gericht tegen het oordeel van de rechtbank over haar behoeftigheid. Het hof acht deze grief gegrond. Het hof heeft niet vastgesteld dat de man zijn in eerste aanleg gevoerde verweer met betrekking tot de behoefte van de vrouw in hoger beroep heeft prijsgegeven. Bij deze stand van zaken brengt de devolutieve werking van het hoger beroep mee dat het hof was gehouden de toewijsbaarheid van de door de vrouw verzochte partneralimentatie opnieuw te beoordelen en daarbij ambtshalve acht diende te slaan op alle door de man in eerste aanleg naar voren gebrachte stellingen en verweren over de behoefte van de vrouw, ook voor zover deze door de rechtbank waren verworpen of buiten behandeling waren gelaten, en dat het hof een zelfstandig oordeel had moeten geven over de behoefte van de vrouw (en de draagkracht van de man). Anders dan het hof heeft overwogen, was de man niet gehouden om in hoger beroep opnieuw bezwaren aan te voeren tegen de hoogte van de door de rechtbank vastgestelde behoefte van de vrouw indien hij zich niet kon verenigen met het oordeel van de rechtbank daarover. Deze klacht is dus gegrond.

Verder zijn er klachten gericht tegen het oordeel van het hof dat het verzoek van de vrouw met betrekking tot de categorie A 'Geldleningen van de vrouw aan de man' moet worden toegewezen en tegen de overwegingen waarop dat oordeel berust.

Bij beoordeling van deze klachten dient tot uitgangspunt, zoals het middel terecht aanvoert, dat de vrouw de administratie van de man heeft meegenomen, nu de man dit in eerste aanleg heeft gesteld en het hof de juistheid van deze stelling in het midden heeft gelaten. Gegeven dit uitgangspunt is dit onderdeel gegrond voor zover het zich richt tegen de overweging van het hof dat indien de man wil betogen dat hij de door de vrouw naar zijn rekening overgemaakte bedragen niet als lening heeft ontvangen of de leningen heeft terugbetaald, het op zijn weg had gelegen die stelling nader te onderbouwen en inzichtelijk te maken. Zonder nadere motivering valt niet in te zien dat van hem kon worden gevergd dat hij – zonder te beschikken over zijn administratie, in het bijzonder de afschriften van zijn bankrekening – zijn betoog over de betalingen tussen partijen nader onderbouwde en inzichtelijk maakte.

De overig onderdelen klagen dat het oordeel van het hof dat de man in hoger beroep onvoldoende gemotiveerd heeft weersproken dat partijen tijdens het huwelijk over zodanige financiële middelen beschikten dat de vrouw daaraan een behoefte van € 3.860 netto per maand kan ontlelen, onbegrijpelijk is in het licht van het oordeel dat de vrouw niet, althans onvoldoende gemotiveerd heeft betwist dat partijen vanaf 2009 beiden zonder inkomsten zaten met uitzondering van de inkomsten uit het huis in Italië en dat zij in die periode zelfs geld bij familie en vrienden leenden. Ook deze klacht is gegrond. Zonder nadere motivering is onvoldoende begrijpelijk hoe het oordeel van het hof over de financiële middelen van partijen tijdens het huwelijk en de daaraan ontleende behoefte van de vrouw van € 3.860 netto per maand, zich verhoudt tot het oordeel over het nagenoeg ontbreken van inkomsten van partijen vanaf 2009.

Conclusie

De Hoge Raad vernietigt de beschikking van het hof en verwijst het geding naar een ander hof ter verdere behandeling en beslissing.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 26-03-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:445

Zaaknummer: 20/00494

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Behoeftigheid partneralimentatie. Het hof bepaalt de hoogte van de behoefte van de vrouw op basis van het nettogezinsinkomen van het jaar voorafgaand aan het feitelijk vertrek van de vrouw uit de echtelijke woning. Gelet op feiten en omstandigheden zoals leeftijd, geen zorgverplichting voor kinderen, onvoldoende overzicht in de financiële situatie en werkervaring is er geen sprake van behoeftigheid van de vrouw. De man hoeft geen partneralimentatie te betalen.

Feiten en omstandigheden

Partijen zijn in 1996 op huwelijkse voorwaarden getrouwd. Ze hebben twee meerderjarige kinderen. De vrouw is 50 jaar. In de echtscheidingsbeschikking uit 2020 is bepaald dat de man vanaf de echtscheiding partneralimentatie ter hoogte van € 2.250 per maand aan de vrouw moet betalen. Daarbij is de rechtbank uitgegaan van een nettogezinsinkomen van € 5.000 per maand. De man stelt hoger beroep in. De vrouw is in incidenteel hoger beroep gekomen. Man en vrouw menen dat de rechtbank bij de bepaling van de behoefte van de vrouw ten onrechte is uitgegaan van een nettogezinsinkomen van € 5.000 per maand. Partijen zijn het wel eens over de kosten van de twee kinderen van in totaal € 744 per maand. Voorts zijn partijen het oneens met bepaling door de rechtbank van de behoeftigheid van de vrouw. De rechtbank had de verdien capaciteit van de vrouw bepaald op € 1.000. De man meent dat de vrouw in staat is om in haar eigen levensonderhoud te voorzien. Ze heeft jarenlang een eigen winkel en diverse ondernemingen gehad en is werkzaam als zzp'er als trainer/coach. De insteek was dat er over en weer geen partneralimentatie zou worden betaald. Volgens de vrouw is haar verdien capaciteit nihil of € 160, uitgaande van haar gemiddelde netto-inkomsten in 2019. Ze heeft een beperkt opleidingsniveau, beperkte werkervaring en haar leeftijd en Covid 19 bemoeilijken het vinden van een baan.

Grieven

De man verzoekt in hoger beroep de beschikking van de rechtbank wat betreft de onderhoudsverplichting te vernietigen en zijn onderhoudsplicht op nihil te stellen, dan wel op

een lager bedrag te bepalen. Zijn grieven hebben betrekking op de behoefte van de vrouw, op haar behoeftigheid en op de draagkracht van de man. De grieven van de vrouw in incidenteel hoger beroep zijn, voor zover van belang, gericht op haar behoefte, haar behoeftigheid en de draagkracht van de man. De vrouw heeft de rechter verzocht om een hogere alimentatie (€ 4.114), dan wel een bedrag dat het hof juist acht. De man heeft in incidenteel hoger beroep verzocht de vrouw niet-ontvankelijk te verklaren, althans de verzoeken van de vrouw af te wijzen als ongegrond en onbewezen.

Beoordeling en motivering

Hoogte behoefte van de vrouw

Voor de bepaling van het nettogezinsinkomen wordt uitgegaan van de gezinsuitgaven in het jaar voorafgaand aan het feitelijk vertrek van de vrouw uit de echtelijke woning. Gelet op de feiten en omstandigheden stelt het hof het nettogezinsinkomen in 2016 op € 4.070 per maand. De vrouw heeft haar stelling dat het nettogezinsinkomen in 2016 minimaal € 10.370 per maand bedroeg, niet voldoende onderbouwd. Dit had in het kader van de vaststelling van de huwelijksgelateerde behoefte wel op haar weg gelegen. De hoogte van de behoefte van de vrouw becijfert het hof als volgt: [€ 4.070 minus € 744, de kosten voor de kinderen] x 60% = € 1.995,60 netto per maand.

Behoeftigheid van de vrouw

Bij het bepalen van de behoeftigheid van de vrouw zijn voor het hof de volgende feiten en omstandigheden van belang: de vrouw is 50 jaar, gezond en heeft geen zorg meer voor minderjarige kinderen. Ze heeft in verschillende hoedanigheden en in diverse branches op de arbeidsmarkt gewerkt. Thans verricht zij werkzaamheden voor de GGD waarmee ze nu in haar eigen levensonderhoud kan voorzien. Er is geen voldoende adequaat overzicht in de financiële situatie vanaf 2016 omdat volledige jaarstukken ontbreken. Dit had evenwel mogen worden verwacht. Volgens het hof heeft de vrouw onvoldoende concrete feiten of omstandigheden aangevoerd op grond waarvan aangenomen kan worden dat de vrouw niet in haar behoefte ter hoogte van € 1.995,60 netto per maand kan voorzien.

Conclusie

Het hof heeft het verzoek van de vrouw tot vaststelling van een bijdrage in haar levensonderhoud afgewezen.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 18-03-2021

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2021:780

Zaaknummer: 200.280.698_01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Meerderjarigenadoptie. De bijzondere omstandigheden rechtvaardigen dat de in artikel 1:228 lid 1 aanhef en onder a BW neergelegde voorwaarde van minderjarigheid voor het uitspreken van de adoptie buiten toepassing blijft. Weigering van adoptie zou onder deze omstandigheden een ongeoorloofde inmenging opleveren in het recht op familie- en gezinsleven van kind en verzoekers als bedoeld in artikel 8 lid 2 EVRM.

Feiten en omstandigheden

Verzoekers hebben belanghebbende, geboren in 1999, vanaf dat het kind drie maanden oud was verzorgd en opgevoed. Vanaf 2009 is de man tot voogd over het kind benoemd en per 1 april 2010 draagt het kind de geslachtsnaam van de man. Er is sprake van een hechte, emotionele gezinsband. Het kind ziet de man en vrouw gevoelsmatig als zijn ouders. Met de eigen moeder heeft het kind al jarenlang geen contact meer. Het kind had nooit contact met zijn biologische vader die overigens ook niet als juridische vader geregistreerd staat. De biologische broer van het kind is onlangs overleden. Man en vrouw verzoeken de rechtbank met instemming van het kind om het kind te mogen adopteren. De (biologische) moeder van het kind voert geen verweer. De verzoekers waren niet bekend met het vereiste van minderjarigheid van het kind. Verzoekers waren afgegaan op de informatie die zij van hulpverleners kregen die bij hun gezin betrokken waren en die ze beschouwden als expert op dit gebied. Juridisch advies hebben ze nooit ingewonnen. De verzoekers wilden de keus om al dan niet geadopteerd te willen worden aan het kind laten. Om deze keus zelf weloverwogen te kunnen maken, hebben ze met het indienen van het verzoek gewacht totdat het kind meerderjarig was. De uiteindelijke indiening van het verzoek heeft vervolgens enige vertraging opgelopen. Dit is veroorzaakt door de studie van het kind en ernstige gezondheidsproblemen van de man. Het kind zelf is pas serieus over adoptie na gaan denken toen zijn biologische broer overleden was en het zich realiseerde dat er geen mensen meer waren met wie het een band heeft, die het feitelijk kent en tot wie het zich in familierechtelijk en dus ook erfrechtelijk opzicht verbonden voelt. De verzoekers stellen dan ook dat de meerderjarigheid van het kind niet in de weg mag staan aan de adoptie. Zij beroepen zich op

een verschoonbare termijnoverschrijding en op het feit dat weigering van het uitspreken van adoptie een ongeoorloofde inmenging in het gezins- of familielevens of privéleven zoals bedoeld in artikel 8 EVRM van de verzoekers en/of het kind oplevert.

Beoordeling en motivering

De rechtbank spreekt de adoptie van het kind door de man en vrouw uit. Daartoe overweegt de rechtbank als volgt. Uit de jurisprudentie (bijvoorbeeld ECLI:NL:GHAMS:2020:67) blijkt dat de wetgever adoptie primair ziet als een kindbeschermingsmaatregel waarbij de effecten van adoptie verder reiken dan voor het doel van kindbescherming nodig is. Adoptie grijpt immers in in het afstammingsrecht. Het brengt familierechtelijke betrekkingen tot stand tussen de adoptieouders en hun bloed- en aanverwanten enerzijds en het adoptiekind en diens eventueel toekomstig gezin anderzijds. Deze betrekkingen kunnen ook na het meerderjarig worden van het kind blijven bestaan en kunnen nog ontstaan. Voorts doet adoptie de band met de bestaande familieleden beëindigen. Ook al kan adoptie wegens de bereikte meerderjarigheid niet meer het karakter van een kindbeschermingsmaatregel hebben, dit neemt niet weg dat betrokkenen bij het ontstaan van familierechtelijke betrekkingen belang kunnen hebben. De Nederlandse wet kent immers geen mogelijkheid waarop familiebanden na het bereiken van meerderjarigheid ontstaan kunnen. Uit de jurisprudentie volgt verder dat aan artikel 8 lid 1 EVRM geen ongeclausuleerd recht kan worden ontleend. Er is dan ook geen sprake van een ongeoorloofde inbreuk in een door voornoemd artikellid beschermd recht, nu adoptie slechts mogelijk is als voldaan is aan de eisen van de nationale wet. Wel kan aan artikel 8 EVRM het recht op bescherming van het gezinsleven tussen (pleeg)ouders en een door hen in hun gezin opgenomen kind worden ontleend. Het niet toestaan van een adoptieverzoek kan dan wel een inbreuk opleveren op de door artikel 8 EVRM gegarandeerde rechten. Dit is alleen het geval als er sprake is van zeer bijzondere omstandigheden die rechtvaardigen dat een dwingendrechtelijke nationale bepaling buiten toepassing blijft. De omstandigheden, zoals hiervoor genoemd, kwalificeren naar het oordeel van de rechtbank als dergelijke bijzondere omstandigheden. Een weigering om adoptie van het kind door de verzoekers toe te staan, zou een ongeoorloofde inmenging in het recht op familie- en gezinsleven van het kind en de man en vrouw als bedoeld in artikel 8 lid 2 EVRM opleveren. Hoewel adoptie van een meerderjarige niet meer het karakter heeft van een maatregel van kindbescherming, is de rechtbank van oordeel dat het kind een zwaarwegend belang heeft bij het vestigen van een familierechtelijke betrekking met de man en vrouw, alsmede bij de juridische bevestiging van de emotionele band die het kind met de man en vrouw heeft en van het gevoel dat ze alle drie tot één gezin en familie behoren. Adoptie is daarvoor, vanwege de vergaande gevolgen van deze maatregel, momenteel feitelijk de enige mogelijkheid waarin de wet voorziet.

Conclusie

De rechtbank oordeelt dat de bijzondere omstandigheden in deze zaak rechtvaardigen dat het vereiste van minderjarigheid van artikel 1:228 lid 1 aanhef en onder a BW buiten toepassing blijft. Ook beslist de rechtbank dat het kind de naam van de man blijft dragen.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 16-02-2021

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2021:1230

Zaaknummer: C/02/375848 / FA RK 20-4367

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verlenging ondertoezichtstelling en verlenging machtiging tot uithuisplaatsing. Analoge toepassing artikel 3 IVRK op artikel 811 lid 2 Rv: ter bescherming van de privacy van minderjarige wordt vertrouwelijke informatie niet met ouders gedeeld.

Feiten en omstandigheden

De ouders zijn gescheiden en hebben gezamenlijk gezag. De minderjarige is onder toezicht gesteld en uit huis geplaatst. De gecertificeerde instelling waar de minderjarige verblijft heeft de rechtbank verzocht de ondertoezichtstelling met een jaar te verlengen en de uithuisplaatsing met zes maanden. De minderjarige woonde tot de uithuisplaatsing bij haar vader.

Uit overwegingen met betrekking tot de privacy van de minderjarige heeft de instelling bepaalde stukken uit het dossier niet met de ouders gedeeld.

De ouders hebben geen bezwaar gemaakt tegen de verlenging van de ondertoezichtstelling, maar maken ieder bezwaar tegen verlenging van de uithuisplaatsing.

Verzoek en verweer

De minderjarige vertoont complex gedrag. Zij is uit huis geplaatst omdat door opgelopen spanningen haar veiligheid en ontwikkeling niet meer konden worden gewaarborgd. Verlenging van de maatregelen is nodig om de oorzaken van het gedrag van de minderjarige te onderzoeken en voorwaarden voor behandeling te kunnen bepalen.

De moeder verweert zich tegen de verlenging van de uithuisplaatsing. Zij voert aan dat zij de behandeling van haar alcoholproblematiek met succes heeft afgerond. Moeder en minderjarige willen beiden graag dat de minderjarige weer bij de moeder komt wonen.

De advocaat van de vader vraagt primair om afwijzing van het verzoek tot verlenging van de uithuisplaatsing en subsidiair toewijzing voor korte tijd. De advocaat ontkent dat sprake is van cultuurproblematiek. De suïcidale uitspraken zijn een gevolg van het onvermogen van de

minderjarige haar gevoelens passend te uiten. Problemen met betrekking tot onder meer hygiëne zijn het gevolg van een wisseling van hulpverleners en een misverstand.

Beoordeling en motivering

Op grond van artikel 3 Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind (IVRK) geeft de rechter – naar analogie – toepassing aan het bepaalde in artikel 811 lid 2 Rv en bepaalt dat de ouders geen afschrift krijgen van de aanvullende informatie welke de gecertificeerde instelling aan de rechtbank heeft doen toekomen. Het weigeren van de informatie is noodzakelijk om de persoonlijke levenssfeer van de minderjarige te eerbiedigen en haar veiligheid niet in gevaar te brengen.

De rechter is van oordeel dat de in artikel 1:255 lid 1 BW genoemde gronden voor ondertoezichtstelling nog aanwezig zijn. Tot de concrete bedreigingen in de ontwikkeling van de minderjarige behoren een ontwikkelingsachterstand, haar complexe gedrag, een reactieve hechtingsstoornis en een hersenbeschadiging. Zij bevindt zich in een loyaliteitsconflict omdat haar ouders geen goed contact hebben. Er zijn zorgen of de vader, mede gezien zijn achtergrond, emotioneel voldoende kan aansluiten bij de minderjarige. Meer onderzoek naar de problematiek is noodzakelijk.

Ook de gronden voor een machtiging tot uithuisplaatsing als genoemd in artikel 1:265b lid 1 BW zijn nog aanwezig. Ook zonder de vertrouwelijke stukken is duidelijk dat de minderjarige op dit moment bijzondere en professionele zorg nodig heeft. Ondanks huishoudelijke hulp lukt het de vader nog steeds niet om het huishouden blijvend op een hygiënische en gestructureerde manier vorm te geven. In de instelling kan de minderjarige meer zichzelf zijn en de oorzaak van haar complexe gedrag worden onderzocht. Zij is wantrouwend jegens de hulpverlening en daarom is verlenging van de uithuisplaatsing noodzakelijk.

Er bestaat echter een relatie tussen de verzochte verlenging uithuisplaatsing en de geheime informatie. De jeugdbeschermer moet onderzoeken welke mogelijkheden er zijn om de informatie met de ouders te delen. Daarvoor is zes maanden te lang. De rechter wijst de machtiging voor uithuisplaatsing toe voor drie maanden. Voorafgaand aan die zitting zal de instelling een schriftelijke update moeten overleggen, evenals een advies van de Raad voor de Kinderbescherming zoals bedoeld in artikel 1:265j BW.

Conclusie

De rechter bepaalt dat de ouders een afschrift van de aanvullende stukken wordt onthouden. De ondertoezichtstelling wordt met een jaar verlengd en de machtiging tot uithuisplaatsing met drie maanden. Binnen die termijn wordt een nieuwe zitting gepland waarvoor de

instelling een update en een raadsadvies moeten overleggen.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 03-12-2020

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2020:14431

Zaaknummer: C/09/602997

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Vernietiging erkenning. Het hof houdt niet vast aan de strikte termijn van artikel 1:205 lid 4 BW omdat dit in de gegeven omstandigheden strijd oplevert met artikel 8 EVRM. Verzoeken tot vaststelling vaderschap biologische vader en samenhangende wijziging van de achternaam worden aangehouden om belanghebbenden te horen.

Feiten en omstandigheden

Verzoeker is in 1978 geboren en is in 1988 erkend door de nieuwe echtgenoot van zijn moeder. Hij kreeg ook diens achternaam. In 2016 wees een DNA-verwantschapsanalyse uit dat [D] de biologische vader is van verzoeker. Op 3 januari 2020 heeft verzoeker gevraagd de erkenning te vernietigen, het vaderschap van D gerechtelijk vast te stellen, alsook vast te stellen dat verzoeker heeft verklaard dat hij de geslachtsnaam van D zal hebben. De moeder en haar echtgenoot hebben aangegeven geen bezwaar te hebben tegen de vernietiging van de erkenning en wijziging van de achternaam. Ook het gezin van verzoeker ondersteunt zijn wens. Zowel de echtgenoot als D zijn nadien overleden.

De rechtbank heeft het verzoek niet-ontvankelijk verklaard omdat de in artikel 1:205 lid 4 BW genoemde termijn voor vernietiging van de erkenning is verstreken.

Grievens, beoordeling en motivering

Niet in geschil is dat verzoeker al tijdens zijn minderjarigheid op de hoogte was van het feit dat zijn erkenner niet zijn biologische vader is. Nu hij zijn verzoek tot vernietiging van de erkenning pas heeft gedaan toen hij 41 jaar oud was, is de wettelijke termijn van artikel 1:205 lid 4 BW overschreden. Anders dan de rechtbank, acht het hof verzoeker desondanks ontvankelijk in zijn verzoek omdat vasthouden aan de wettelijke termijn in de gegeven omstandigheden naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid een ongerechtvaardigde inmenging oplevert in het familie- en gezinsleven van de man, en in zoverre strijdig is met artikel 8 EVRM. Het belang van de biologische en maatschappelijke werkelijkheid prevaleert boven het belang van de strikte hantering van de wettelijke termijn en de daarmee voorgestane rechtszekerheid.

In dit verband overweegt het hof dat verzoeker ernstig lijdt onder de familierechtelijke betrekking tot de erkenner, omdat hij door hem jarenlang affectief verwaarloosd en fysiek mishandeld werd. Hij wil vanwege dit traumatische verleden de banden verbreken. Hij heeft echter gewacht met zijn verzoek tot vernietiging omdat hij eerst zijn band met zijn biologische vader verder wilde opbouwen. Hij wilde tegelijk met het verzoek tot vernietiging verzoeken om gerechtelijke vaststelling van het vaderschap van D. Met D had hij na het DNA-onderzoek steeds intensiever contact. Zijn kinderen beschouwen D als 'hun opa'.

Er is geen wettelijke termijn voor de gerechtelijke vaststelling van het vaderschap. Vasthouden aan de wettelijke termijn voor vernietiging van een erkenning betekent dat verzoeker de door de wet gegeven mogelijkheid tot vaststelling van het vaderschap van zijn biologische vader zou worden ontnomen.

Daar komt bij dat geen van de betrokkenen bij het verzoek tot vernietiging van de erkenning wenst dat het juridisch vaderschap van de erkenner gehandhaafd blijft. Niet valt in te zien hoe de rechtszekerheid en de belangen van hierbij betrokken anderen in dit geval zullen worden geschaad bij het niet vasthouden aan de wettelijke termijn.

Omdat het hof verzoeker ontvankelijk acht in zijn verzoek komt het hof toe aan de inhoud van het verzoek. Het verzoek tot vernietiging van erkenning wordt toegewezen. Voor de behandeling van de verzoeken tot vaststelling van het vaderschap en de daarmee samenhangende wijziging van de geslachtsnaam stelt het hof de moeder en de kinderen van D als belanghebbenden in de gelegenheid een verweerschrift in te dienen

Conclusie

Het hof vernietigt de beschikking van de rechtbank Overijssel en vernietigt de erkenning.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 04-03-2021

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2021:2174

Zaaknummer: 200.281.175/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verdeling huwelijksgemeenschap. Man bewijst bestaan van schuld aan zijn vader niet. Hof oordeelt dat sprake is van een schenking.

Feiten en omstandigheden

De rechtbank heeft een bedrag van € 19.127,01 als schuld in de verdeling van de huwelijksgoederengemeenschap betrokken. De man heeft gesteld dat sprake is van een schuld aan zijn vader, zich beroepend op een leningsovereenkomst van 20 mei 2018.

De man heeft naar aanleiding van door het hof gestelde vragen het volgende verklaard. Partijen hebben de woning verbouwd en de vader heeft hiervoor aannemer [B] betaald. In geschil is of dit een schenking of een lening is. Er is een contract opgemaakt. Het doel daarvan was om de andere kinderen van de vader van de man, in geval van diens overlijden, helderheid te geven over de lening (de nalatenschap zou dan een vordering op partijen hebben). Voor de vader was een schenking niet mogelijk vanwege zijn financiële verplichtingen. Dat in de overeenkomst staat dat het bedrag 'is overgemaakt' is het gevolg van het gebruik van een modelovereenkomst. Over de lening is verschillende keren gesproken in bijzijn van de man, de vrouw en de ouders van de man. Er was geen reden de vrouw mede te laten ondertekenen. Er geldt geen toestemmingsvereiste ex artikel 1:88 BW. Ook eerdere betalingen van de ouders van de man waren leningen. Die vooruitbetalingen of leningen werden meestal direct ingelost, zodat een schriftelijke overeenkomst niet nodig was. De man heeft geen tijd meer gehad om hand- en spandiensten te verrichten bij zijn ouders, waardoor € 900 in mindering zou komen op de schuld.

De vrouw heeft als volgt gereageerd. Zij is niet bij de totstandkoming van de leningsovereenkomst betrokken geweest. Er zijn voor eerder betaalde bedragen geen overeenkomsten opgesteld. De financiële mogelijkheden van partijen stonden het niet toe dit soort leningen aan te gaan. De vader was in staat de aannemer te betalen. Als de vrouw, zoals de man stelt, bij de ondertekening aanwezig was, had medeondertekening voor de hand gelegen. Gelet op de hoogte van de bedragen die gemoeid zijn met alle verbouwingen aan de woning, in de loop van de tijd € 82.780, is het niet aannemelijk dat de aflossing zou plaatsvinden door werkzaamheden van de man voor diens ouders.

Beoordeling en motivering

Het hof is van oordeel dat er geen sprake is van een schuld van de gemeenschap aan de ouders van de man, maar dat het bedrag geschonken is. Daarvoor is een optelsom van grotere en kleinere omstandigheden doorslaggevend. Gelet op de beperkte financiële middelen van partijen is het niet aannemelijk dat de ouders van de man ten tijde van de betaling daadwerkelijk hebben verwacht dat zij in staat zouden zijn het bedrag van € 19.127,01 terug te betalen. De man geeft zelf aan dat eerdere betalingen vaak op korte termijn terugbetaald werden en daarom niet schriftelijk werden vastgelegd. Van een (snelle) terugbetaling gingen de ouders – gelet op de stellingen van de man – klaarblijkelijk in dit geval niet uit. Dat is immers de reden volgens de man dat de overeenkomst op papier is gesteld. Dat de vader niet in staat was het bedrag te schenken, is niet aannemelijk, omdat hij aan [B] heeft betaald en dus niet verwachtte dit geld op korte termijn terug te krijgen. Uit de verklaring van de man volgt dat de ouders geen terugbetaling verlangen op voorwaarde dat hij voor hen hand- en spandiensten verricht. Het is vreemd dat in de overeenkomst wel de belangen van de vader veiliggesteld moesten worden maar dat dit kennelijk niet gold voor de belangen van de man, nu niet is opgenomen dat hij het recht had om het geld met klussen en hand- en spandiensten terug te betalen. Het antwoord op de vraag waarom in een overeenkomst van 20 mei 2018 staat dat het geld al op 24 mei 2018 is betaald is volgens de man terug te leiden tot het gebruik van een modelovereenkomst waarin dit niet op de juiste wijze is aangepast. Dat overtuigt niet, omdat het oorspronkelijke model niet is overgelegd en er in de overeenkomst verder wel op maat gemaakte aanpassingen zijn opgenomen, zoals: ‘Hetgeen geleend is, is ten behoeve van het woonhuis aan de [a-straat] 41 gekomen, waar de familie [verweerder] in gemeenschap van goederen woont’. Gelet op deze tekst en de gestelde aanwezigheid van de vrouw had het bovendien voor de hand gelegen dat zij de overeenkomst mede had ondertekend, ook al was dat niet verplicht. De man heeft in hoger beroep geen concreet bewijsaanbod gedaan.

Conclusie

Er is geen sprake van een reële, op geld waardeerbare terugbetalingsverplichting waarvoor de vrouw mede draagplichtig is. Het door de vader van de man betaalde bedrag voor de verbouwing maakt immers geen deel uit van de ontbonden huwelijksgoederengemeenschap.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 11-03-2021

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2021:2386

Zaaknummer: 200.274.060

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Machtiging voor het vervroegd uitkeren van niet-opeisbare erfdelen door de bewindvoerder aan de kinderen van rechthebbende? Het uitbetalen van niet-opeisbare vorderingen in een situatie van bewind is een beheersdaad waarvoor op grond van artikel 1:441 lid 2 onder a BW een machtiging van de rechter is vereist. Vooropgesteld wordt dat de rechthebbende niet verplicht is tot het vervroegd aflossen van de kindsdelen. Niettemin kan een verzoek van de bewindvoerder om te worden gemachtigd tot het uitkeren van (niet-opeisbare) erfdelen namens een rechthebbende die zijn wil niet kan bepalen worden toegewezen indien de omstandigheden van het geval daartoe aanleiding geven.

Feiten en omstandigheden

Rechthebbende, geboren in 1928, verblijft op de gesloten afdeling van een woonzorgcentrum. In januari 2020 heeft de kantonrechter bewind ingesteld over de goederen en gelden die (zullen) toebehoren aan rechthebbende wegens haar lichamelijke of geestelijke toestand (Alzheimer), met benoeming van verzoeker, haar zoon, tot bewindvoerder. Rechthebbende was gehuwd met [E], de erflater.

De erflater heeft in zijn testament (in 1981) een ouderlijke boedelverdeling opgenomen, op grond waarvan zijn vijf kinderen, waaronder de bewindvoerder, een geldvordering hebben op rechthebbende ter grootte van hun erfdeel. In april en oktober 2005 zijn notariële akten van schenking en schuldigerkenning namens rechthebbende opgesteld. In deze akten was bepaald dat het schuldig erkende bedrag direct opeisbaar is indien de goederen van de schuldenares onder bewind worden gesteld.

De bewindvoerder heeft de kantonrechter verzocht een machtiging te verlenen voor het uitkeren van de erfdelen uit de nalatenschap van de erflater voor € 33.000 aan ieder van de vijf kinderen van rechthebbende. Bij de bestreden beschikking, ook van juni 2020, heeft de kantonrechter dit verzoek afgewezen. De bewindvoerder is in hoger beroep gekomen.

Beoordeling en motivering

De kantonrechter heeft overwogen dat in het testament van de erflater niet staat dat de kindsdelen opeisbaar zijn wanneer zich een situatie voordoet zoals opname in een verpleegtehuis of onderbewindstelling en heeft het verzoek daarom afgewezen.

In hoger beroep heeft de bewindvoerder gesteld de vorderingen niet op te eisen, maar in zijn hoedanigheid van bewindvoerder van rechthebbende toestemming te verzoeken om de erfdelen van de kinderen uit de nalatenschap (vervroegd) uit te mogen keren. Hij doet een beroep op de bepaling in de akte van boedelscheiding (uit 1991) onder het kopje 'schuldvernieuwing/bepalingen der geldlening', waarbij ten aanzien van de vordering uit overbedeling is opgenomen: 'De geleende sommen of de nog resterende gedeelten daarvan zijn ten alle tijde geheel of gedeeltelijk aflosbaar'.

Het hof overweegt dat het uitbetalen van niet-opeisbare vorderingen in een situatie van bewind een beheersdaad is waarvoor op grond van artikel 1:441 lid 2 onder a BW een machtiging van de rechter is vereist. Het hof neemt verder als uitgangspunt de Aanbevelingen meerderjarigenbewind van het Landelijk Overleg Vakinhoud Civiel en Kanton & Toezicht (LOVCK), waarin onder meer de taken van de bewindvoerder zijn omschreven.

Het hof stelt voorop dat de rechthebbende niet verplicht is tot het vervroegd aflossen van de kindsdelen. Niettemin kan een verzoek van de bewindvoerder om te worden gemachtigd tot het uitkeren van (niet-opeisbare) erfdelen namens een rechthebbende die zijn wil niet kan bepalen worden toegewezen indien de omstandigheden van het geval daartoe aanleiding geven. Daarvan is in deze zaak geen sprake en het is onvoldoende aannemelijk dat rechthebbende de bedoeling heeft gehad om onder deze omstandigheden tot vervroegde aflossing van de kindsdelen over te gaan. De akten van schenking en schuldigerkenning van april en oktober 2005 wijzen daar niet op, nu daarin staat dat slechts onder bepaalde voorwaarden uitkering van de geschonken bedragen kan plaatsvinden.

De bewindvoerder heeft naar voren gebracht dat in de schenkingsakten is bepaald dat 'het schuldig erkende bedrag' opeisbaar is indien rechthebbende onder bewind wordt gesteld en dat zij, wanneer zij nog wilsbekwaam was geweest, hetzelfde voor ogen zou hebben gehad ten aanzien van het uitkeren van de erfdelen van de kinderen.

Het hof is van oordeel dat uit deze schenkingsakten niet zonder meer blijkt van de expliciete wil van rechthebbende dat de daarin opgenomen bepalingen gelijkgetrokken moeten worden aan het (vervroegd) uitkeren van de erfdelen van de kinderen. Rechthebbende heeft zowel bij het opstellen van de akte van boedelscheiding (in 1991) als (juist) bij het opstellen van de akten van schenking (in 2005), toen wel expliciet een bepaling is opgenomen voor het geval

van bewind, bij de notaris de mogelijkheid gehad om (aanvullend) vast te leggen dat in een situatie van bewindvoering en/of van opname in een verzorgingstehuis, de vorderingen van de kinderen ter zake de nalatenschap van de erflater opeisbaar zijn en in dat geval uitgekeerd worden. Dit heeft zij echter beide keren niet gedaan. Dat de akte van boedelscheiding door de notaris in zoverre ongelukkig is opgesteld en een en ander ten tijde van het opstellen van de akten van schenking abusievelijk niet tevens is meegenomen, zoals de bewindvoerder heeft gesteld, heeft hij niet nader onderbouwd en kan dan ook niet tot een ander oordeel leiden.

De bewindvoerder heeft geen overige bijzondere omstandigheden aangevoerd op grond waarvan het verzoek alsnog toewijsbaar is. Dat het niet hebben van liquide vermogen in het verleden aan vervoegde uitkering van de erfdelen in de weg heeft gestaan en dat dit anders is geworden is onvoldoende. Hetzelfde geldt ten aanzien van het argument dat (twee van) de kinderen het geld goed kunnen gebruiken. Ook het standpunt dat rechthebbende hoog wordt aangeslagen in verband met de vermogenstoetsheffing (de eigen bijdrage) vanwege het erfenisvermogen, heeft niet te gelden als een dergelijke omstandigheid. De bewindvoerder heeft gewezen op een uitspraak van hof Den Haag (ECLI:NL:GHDHA:2016:2954), waarbij op grond van artikel 4:17 BW een machtiging tot uitkering van de erfdelen aan de kinderen is verleend. Het hof merkt op dat de rechthebbende in die zaak heeft ingestemd met het verzoek en alleen al daarom niet gelijkgesteld kan worden aan onderhavige zaak.

Conclusie

Het hof bekrachtigt, op andere gronden, de bestreden beschikking van de kantonrechter.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 18-02-2021

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2021:1647

Zaaknummer: 200.282.389/01

Rechters: I.M. Dölle, I.A. Vermeulen en S. Rezel

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

IPR. Een bruidsgave moet in gouden munten worden voldaan, zoals in de huwelijksakte overeengekomen, voor een deel nu en voor een deel in termijnen. De verdeling van een gezamenlijke vakantiewoning in Iran wordt als nevenvoorziening bij de echtscheiding aangemerkt. Nederlands recht is niet van toepassing op het verzoek om partneralimentatie, omdat de vrouw onvoldoende heeft aangetoond dat het centrum van haar belangen in Nederland ligt.

Feiten en omstandigheden

De man en vrouw, die beiden alleen de Iraanse nationaliteit hebben, zijn in 2015 in Iran gehuwd. De man is in augustus 2018 als kennismigrant naar Nederland gekomen. De vrouw is hem in maart 2019 nagereisd op grond van een tijdelijke verblijfsvergunning voor verblijf bij haar echtgenoot. De vrouw heeft een paar maanden daarna om echtscheiding verzocht, die in 2020 is uitgesproken. De vrouw verblijft in Nederland bij haar zuster en zwager die haar onderhouden. De man is inmiddels terug naar Iran gegaan.

Grievens en beoordeling

De man heeft grievens over (1) de uitbetaling van de bruidsgave in geld (euro's) in plaats van de (600) Bahar-Azadi gouden munten, zoals afgesproken in de huwelijksakte, en over (2) de hoogte van het door hem direct te betalen bedrag.

De eerste grief wijst het hof toe: de vrouw had vanwege praktische redenen verzocht om betaling van de bruidsgave in geld, maar omdat later blijkt dat geen van beide partijen tegen betaling in Bahar-Azadi gouden munten bezwaren heeft, moet het daarin gebeuren.

De tweede grief wijst het hof eveneens toe. De man stelt dat hij volgens Iraans recht in eerste instantie slechts verplicht is om de eerste 110 gouden munten aan de vrouw te betalen en dat voor het meerdere ('het surplus') een regeling wordt getroffen, waarbij rekening gehouden wordt met de draagkracht van de man. Met deze stelling, die de man aan een rapport van het Internationaal Juridisch Instituut ontleent is de vrouw het eens. Ze betwist echter

onvoldoende dat de man geen inkomen heeft en dus geen draagkracht. De man hoeft van het hof het surplus niet in één keer, maar in termijnen te voldoen en wel één Bahar-Azadi gouden muntstuk per jaar.

De derde grief van de man heeft betrekking op een gezamenlijk gekocht vakantiehuis in Iran, waaraan de vrouw financieel meer heeft bijgedragen dan de man, maar zonder toestemming van hem op haar naam heeft gezet. Het hof vindt, anders dan de rechtbank, dat het verzoek van de man als nevenvoorziening op grond van artikel 827 lid 1 aanhef en onder f Rv kan worden aangemerkt, omdat het betrekking heeft op de vermogensrechtelijke afwikkeling tussen partijen. Het hof vindt niet dat de man recht heeft op de helft van de waarde van het huis, maar het bedrag dat hij gevraagd heeft, komt neer op zijn financiële bijdrage aan het huis. Het hof wijst daarom deze grief ook toe.

De vrouw heeft één grief, namelijk dat de rechtbank ten onrechte haar verzoek om partneralimentatie heeft afgewezen. Zij vindt dat het centrum van haar belangen, op het door beide partijen aanvaarde beoordelingsmoment, in Nederland ligt en dat haar verzoek om partneralimentatie daarom naar Nederlands recht beoordeeld dient te worden.

Het hof hanteert het beoordelingscriterium dat vaste rechtspraak geeft aan artikel 3 van het Haags Protocol 2007. Toepasselijk is het recht van het land van de gewone verblijfplaats van de onderhoudsgerechtigde, dat wil zeggen de plaats waar iemand het permanente centrum van zijn belangen heeft gevestigd met de bedoeling daaraan een vast karakter te verlenen. Het hof meent dat de vrouw dat onvoldoende heeft aangetoond: de vrouw heeft door de echtscheiding haar oorspronkelijke vergunning voor verblijf bij haar echtgenoot verloren en ze wil geen inzicht geven in haar lopende aanvragen voor een verblijfsvergunning of de status daarvan. Ze heeft geen werk, geen uitkering en spreekt niet of nauwelijks Nederlands en de enige connectie met Nederland die de vrouw nu concreet heeft, is dat haar zuster in Nederland woont en dat zij daar feitelijk verblijft. Dat is echter voor het hof vooralsnog onvoldoende.

Conclusie

Het hof veroordeelt de man om aan de vrouw van de bruidsgave van 600 Bahar-Azadi gouden munten 110 Bahar-Azadi gouden munten aan de vrouw te voldoen en om de overige 490 Bahar-Azadi gouden munten te voldoen in termijnen van één gouden munt per jaar. De vrouw wordt veroordeeld om aan de man IRR 305.000.000 te voldoen ter zake van de vakantiewoning in Iran. Het Nederlandse recht, waaraan de vrouw voordeel wil ontleen voor haar verzoek om partneralimentatie, is niet toepassing: ook al verblijft ze hier, haar verbondenheid met Nederland is te klein om aan te merken als centrum van haar belangen.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 18-03-2021

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2021:2610

Zaaknummer: 200.277.474

Wetsartikelen: